

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΣΑΤΙΡΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ
ΠΟΙΟΤΙΚΗ ΖΩΗ

Στην ζωή που διατρέχω
 μέχρι ύστατης νηούς
 ήθελα πολύ να έχω
 μία ποιότητα ζωής.

Με το κράτος να 'χω λόγο,
 σχέση με κάθε γιατρό
 πρόθυμο καρδιολόγο
 καθώς κι οφθαλμίατρο.

Την ζωή όπου βιώνω
 άτεγκτη και δολερή,
 το ταμείο που πληρώνω
 θέλω να με συντηρεί.

Μήνας μπαίνει μήνας βγαίνει
 τρέχει ο χρόνος με ορμή,
 το ταμείο περιμένει
 την δική μου συνδρομή.

Με το Μέγαρο Μαξίμου
 το ταμείο έχει δεσμό
 κι όταν ήρθε η σύνταξή μου
 ήτανε σ' αποκλεισμό.

Ήρθαν οι προνομιούχοι
 και μας πήραν τα λεφτά,
 μείναμε οι συνταξιούχοι
 ξεκομμένοι απ' αυτά.

Απομείναμε στον άσσο
 με το στόμα ασφαλιστό,
 κάποια μέρα θα περάσω
 να τους πω ευχαριστώ...

Του πρωθυπουργού προσμένω
 μία απόφαση υψηλή
 κι αν με βρείτε πεθαμένο
 πείτε μου, ώρα καλή.

ΤΑΚΗΣ ΚΟΛΙΑΒΑΣ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗΣ

Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΑΛΑΜΑΝΑΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΔΙΑΚΟΥ

Του Χρήστου Δελιγιούρα
 τ. Σχολικού Συμβούλου
 Προϊσταμένου Π.Ε.

Και των ηρώων το καύχημα
 στη δόξα του Κυρίου,
 Θανάση Διάκο σ'έφερε
 ο δρόμος του μαρτυρίου.
 Κι ενώ σου σπάραζε
 κακή φωτιά το τίμιο σώμα,
 τραγούδι αγγελικό φιλή
 σου μύρωνε το στόμα.

Η Επανάσταση στην Ανατολική Στερεά Ελλάδα, πρώτα, ξεκίνησε από την Φωκίδα. Ο αρματωλός Πανουργιάς, ύστερα από τετράωρο αγώνα, κυριεύει στις 27 Μαρτίου 1821 τα Σάλωνα (Αμφισσα). Οι Τούρκοι κλείνονται στο φράγγικο κάστρο των Σαλώνων, αλλά ύστερα από λίγες ημέρες, 10 Απριλίου 1821, με όρους παραδίδονται. Το παράδειγμα του Πανουργιά ακολουθούν και άλλοι αρματωλολοί.

Ο Δήμος Σκαλτσάς της Δωρίδας επαναστατεί στις 28 Μαρτίου 1821 και την ίδια μέρα μπαίνει στο Λιδορίκι. Ο Θανάσης Διάκος, αρματωλός της Λιβαδιάς και του Ταλαντίου (Αταλάντης) μπαίνει στις 30 Μαρτίου 1821 στην εμπορική Λιβαδία και με έφοδο την άλλη ημέρα παραδίδεται το κάστρο.

Επίσης, στέλνει τον εξάδελφό του Κοντοσόπουλο και ξεσηκώνει το Ταλάντι (Αταλάντη) στις 31 Μαρτίου και το Βασ. Μπούσγο στη Θήβα την 1 Απριλίου 1821.

Τέλος, ο οπλαρχηγός Δουβουνιώτης παρασύρει στον αγώνα την επαρχία του Ζητούνι (Λαμίας) και της Μπουντουνίσσας (Μενδενίτσας). Στις 13 Απριλίου 1821 οι Τούρκοι της Μπουντουνίσσας παραδίδονται.

Όταν ο Χουρσίτ πασάς, που πολιορκούσε τον Αλή πασά στα Ιωάννινα, πληροφορήθηκε τα γεγονότα της Ανατολικής Στερεάς Ελλάδας, έστειλε εναντίον των επαναστατών 8.000 πεζούς και 800 ιππείς με αρχηγό τον Κιοσέ Μεχμέτ πασά και υπαρχηγό τον δραστήριο και ικανό Αλβανό Ομέρ Βρυώνη.

Αντικειμενικός σκοπός του ήταν, μετά την καταστολή του κινήματος στη Στερεά, να εισβάλλουν στην Πελοπόννησο και να εξαλείψουν την εστία της επανάστασης.

Οι συγκεντρωμένοι στους Κομποτάδες οπλαρχηγοί της Ανατολικής Στερεάς με 1.500 άντρες, όπου συσκέφτηκαν, που και πως θα αντιμετωπίσουν τους Τούρκους, μεταστρατοπέδευσαν στο χωριό Χαλκομάτα.

Σφάλμα στρατηγικό του Θανάση Διακού ήταν ότι απέρριψε την γνώμη του Δουβουνιώτη, ο οποίος πρότεινε να τοποθετηθούν συσσωματωμένοι οι Έλληνες σε δύο οχυρώματα κοντά στο Γοργοπόταμο και δέχτηκε το σχέδιο του Πανουργιά που ανέπτυξε το μέτωπο καταμερίζοντας τις μικρές και απειροπόλεμες ελληνικές δυνάμεις απέναντι του όγκου των έμπειρων Τούρκων και Αλβανών. Σύμφωνα με το σχέδιο αυτό ο Δουβουνιώτης με 400 άντρες έπιασε τη γέφυρα του Γοργοπόταμου, ο Πανουργιάς με 600 άντρες τη Χαλκομάτα και ο Διάκος με 500 άντρες τη γέφυρα της Αλαμάνας στον Σπερχειό ποταμό και τους πρόποδες που ήλεγχαν τους δρόμους Λαμίας-Θερμοπυλών.

Από τους εχθρούς πρώτος ξεκίνησε ο Ομέρ Βρυώνης στις 22 Απριλίου από το Λιανοκλάδι με πεζούς και ιππείς.

Το σώμα του Δουβουνιώτη στη γέφυρα του Γοργοπόταμου όταν είδε τους εχθρούς και μην μπορώντας να αντιπαραταχτεί προς τόσο πεζικό και ιππικό, υποχώρησε και κατέλαβε την στενή θέση Δέμα.

Ο Ομέρ Βρυώνης τους καταδίωξε όσο μπορούσε, λόγω κατοπιότητας. Στη συνέχεια, αφού συνήλθε όλο το στράτευμά του, διαιρέθηκε σε τρία και το ένα μέρος κινήθηκε εναντίον του Πανουργιά στη Χαλκομάτα και το άλλο εναντίον του Διακού, ενώ το τρίτο έτρεξε και κατέλαβε τα ορεινά μέρη. Έτσι δεν μπορούσε να δοθεί βοήθεια από το σώμα του Πανουργιά στο σώμα του Διακού.

Και την ίδια περίπου ώρα έφθασε στον Σπερχειό ποταμό και το σώμα του Μεχμέτ πασά από τη Λαμία, και άρχισε να προσβάλλει κι αυτό τους φυλάσσοντες τη γέφυρα.

Έπεσαν, λοιπόν, οι εχθροί συγκεντρωμένοι επί των ελληνικών σωμάτων. Κατά την πρώτη έφοδο των εχθρών οι άντρες της Χαλκομάτας τράπηκαν σε φυγή και κινδύνευσε και αυτός ο Πανουργιάς.

Πιάστηκαν πολλοί αιχμάλωτοι και σφαγιάστηκαν άγρια. Στο πεδίο της μάχης έπεσαν ο Σαλώνων Ησαΐας, ο αδελφός του Παπαγιάννη και ο ανιψιός του.

Ο Διάκος πολέμουσε προς τα Ποριά και συγχρόνως παρατη-

ρούσε και τα κινήματα επί της γέφυρας των συντρόφων του.

Και όταν είδε ότι άρχισαν και εκείνοι να φεύγουν, διέταξε τον Δημ. Καλύβα και τον Γεώργιο Μπακογιάννη να πάνε προς τους άντρες για εμπύκωση. Έτρεξαν ατρόμητοι οι δύο αυτοί αξιωματικοί και βρήκαν ακόμη λίγους να μάχονται, αλλά και κάποιους άλλους να φεύγουν. Τότε ο Δημ. Καλύβας, ο Γεωρ. Μπακογιάννης και δύο απλοί στρατιώτες εισήλθαν στον πύργο της γέφυρας, έκλεισαν την πόρτα και τουφέκιζαν τους εχθρούς με τη μάταια ελπίδα να μην αφήσουν τόση δύναμη να περάσει τη γέφυρα και να πέσει κι αυτή εναντίον του Διακού.

Οι πολιορκούμενοι στα Ποριά δείλιασαν και ζήτησαν να φύγουν για τη σωτηρία τους. Μόνο ο Διάκος και ολίγοι των συντρόφων του, μιμούμενοι το παράδειγμά του, αισθάνθηκαν ότι εκεί κοντά πέθανε ο Λεωνίδας. Όταν ο ψυχογιός του, βλέποντας τους άλλους να λειποτακτούν, τον παρακίνησε να εγκαταλείψει τη μάχη, να φύγει κι αυτός για ωφέλεια της πατρίδας σε άλλη περίπτωση και του έφερε ένα άλλο γράμμα, εκείνος αποκρίθηκε: «Ο Διάκος δε φεύγει».

Τότε ορμούν οι εχθροί εναντίον του, φονεύεται μπροστά του ο αδελφός του, εμπλέκεται κι αυτός εν μέσω των εχθρών και μόλις μετά 10 στρατιωτών μεταβαίνει σε κάποιες τραχιές πέτρες, τα Μανδρουστάματα της μονής Δαμάστας, όπου ταμπουρώνεται και μάχεται ολόκληρη ώρα. Φονεύονται οι ακόλουθοί του εκτός του ψυχογιού του, τραυματίζεται και αυτός στο δεξιό ώμο, πέφτει το τουφέκι του, ανθίσταται βαστώντας με το αριστερό του χέρι την πιστόλα του, γνωρίζεται, περικυκλώνεται και συλλαμβάνεται ζωντανός και καταματωμένος.

Ενώ, οι τέσσερις που κλείστηκαν στον πύργο (σκοπιά) της γέφυρας, βλέποντας να μη διαβαίνουν εχθροί τη γέφυρα, ούτε ο Διάκος, ούτε κάποιος άλλος, άνοιξαν την πόρτα της σκοπιάς, όρμησαν με τα ξίφη τους δια μέσου των εχθρών τους, να τους θαυμάζουν για την ανδρεία τους, βρέθηκαν την επόμενη ημέρα νεκροί πλησίον της θέσης, όπου πιάστηκε ο Διάκος.

Τριακόσιοι Έλληνες σκοτώθηκαν την ημέρα εκείνη και πολλοί άλλοι τραυματίστηκαν. Ελάχιστα Τούρκοι χάθηκαν.

Όταν τελείωσε η μάχη, οι πασάδες βάδισαν προς το Ζητούνι (Λαμία), μεταφέροντες μετά του ψυχογιού και το Διάκο, τον οποίο διέταξαν να περπατάει πεζός μπροστά τους να τον βρίζουν και να τον χτυπούν για χάρη της κενοδοξίας τους.

Αλλά φοβήθηκαν μη τους ξεφύγει και τον κάθισαν σ'ένα

μουλήρι (ημίονο) πεδικλωμένο. Τη νύχτα, αφού έφθασαν στο Ζητούνι (Λαμία), τον έφεραν μπροστά τους, παρουσία και του ντόπιου Χαλήλ μπέη, και ζήτησαν να μάθουν τα περί της επανάστασης.

Ο Θανάσης Διάκος τους είπε άφοβα, ότι το έθνος όλο των Ελλήνων αποφάσισε να χαθεί ή να ελευθερωθεί.

Ο Μεχμέτ πασάς, θαυμάζοντας την ανδρεία και παρρησία του Διακού, του είπε, ότι ήταν πρόθυμος να τον γιατρέψει, αν ήθελε πιστά να τον υπηρετήσει. «Δε σε υπηρετώ» αποκρίθηκε ο Διάκος. «Αλλά και να σε υπηρετούσα, δε θα σε ωφελούσα». «Θα σε σκοτώσω», επανέλαβε ο πασάς, «αν δε με υπηρετήσεις». Και ο Διάκος απάντησε: «Η Ελλάδα έχει πολλούς Διακού».

Την άλλη ημέρα, 24 Απριλίου 1821, εκδόθηκε απόφαση να σουβλιστεί. Αυτός που κοινοποίησε την σκληρή απόφαση, του έδωσε στα χέρια του και το άτιμο και οδονηρό εργαλείο του θανάτου και του είπε να τον ακολουθήσει βαστάζοντας αυτό.

Ο Διάκος το έριξε κατά γης αγανακτισμένος και στρέφοντας τα μάτια του προς τους περιτριγυρίζοντες Αλβανούς είπε: «Δεν βρίσκεται κάποιος να με σκοτώσει; Γιατί αφήνετε τους Ανατολίτες να με παιδεύουν; Εγώ κακούργος δεν είμαι». Άκουσε ότι αν τούρκευε, θα σωζόταν. Αποκρίθηκε: «Γραικός γεννήθηκα και Γραικός θα πεθάνω».

Βαδίζοντας στον τόπο της ποινής στάθηκε και έριψε το βλέμμα του στη χαρούμενη φύση κατά την ανοιξιάτικη εκείνη ώρα, είπε το δίστιχο τούτο: «Για ιδέ καιρό που διάλεξε ο χάρος να με πάρει. Τώρα π'ανθίζουν τα κληδιά και βγαίν'ν γη χορτάρι».

Τέλος, ακολούθησε την πορεία του και δέχτηκε καρτερόψυχα πολυώδυνο θάνατο τρεις ώρες βασανιζόμενος.

«Πατρίς, να μακαρίζης γενικώς όλους τους Έλληνες, ότι θυσίαστηκαν δια σένα να σ'αναστήσουνε, να ξαναπωθούν άλλη μια φορά ελεύθερη πατρίδα, οπού ήσουνε χαμένη και σβησμένη από τον καταλογον των Εθνών.

Όλους αυτούς να τους μακαρίζης. Όμως να θυμάσαι και να λαμπρύνεις εκείνους οπού πρωτοθυσίαστηκαν εις την Αθαμνά, πολεμώντας με τόση δύναμη Τούρκων...

«Μακρυγιάννη, Απομνημονεύματα»
 Εκδόσεις «Μέλισσα», Αθήνα

Σαν σήμερα

το 1912... οι Ιταλοί καταλαμβάνουν τη Ρόδο, ενώ αναμένεται η κατάληψη κι άλλων νησιών του Αιγαίου.

το 1919... πραγματοποιείται με επιτυχία το 2ο Συνέδριο του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος Ελλάδας (ΣΕΚΕ).

το 1930... με πρόταση του νέου υπουργού Παιδείας, Γεωργίου Παπανδρέου, ψηφίζεται ο νόμος περί ίδρυσης Εθνικού Θεάτρου στην Αθήνα. Πρώτος σκηνοθέτης διορίζεται ο Μιητιάδης Λιδωρίκης.

το 1933... στην Ελλάδα, καθιερώνεται η δικαστική τήβεννος για τους εφέτες και αρεοπαγίτες, κατά την ώρα της άσκησης του λειτουργήματός τους.

το 1941... εξόριστοι κρατούμενοι του Άν-Στράτη επιχειρούν να δραπέτευσουν. Η φρουρά σκοτώνει τρεις από αυτούς, ενώ οι υπόλοιποι παραδίδονται στους Γερμανούς, οι οποίοι μετά από δυο μέρες, κατέλαβαν το νησί.

το 1944... ανασχηματίζεται η εξόριστη ελληνική κυβέρνηση στο Κάιρο και πρωθυπουργός ορκίζεται ο Γεώργιος Παπανδρέου, με αντιπρόεδρο τον Παναγιώτη Κανελλόπουλο.

το 1951... καταρτίζεται νομοσχέδιο για την οργάνωση των αστικών και των υπεραστικών συγκοινωνιών με λε-

ωφορεία.

το 1960... ο πρωθυπουργός Κωνσταντίνος Καραμανλής θεμελιώνει το φράγμα του Νέστου.

το 1989... το ελληνικό δημόσιο χρέος ανέρχεται στα 7 δις δολάρια.

το 1990... δύο ώρες και δέκα λεπτά κρατά η ανάγνωση στη Βουλή των προγραμματικών δηλώσεων του πρωθυπουργού Κωνσταντίνου Μητσοτάκη.

το 1993... η κυβέρνηση διαψεύδει τους ισχυρισμούς του Χρήστου Μαυρίκη ότι πρωταγωνιστεί στην παγίδευση τηλεφώνων παραγόντων της πολιτικής και οικονομικής ζωής της χώρας, κατόπιν εντολής του τότε συμβούλου του πρωθυπουργού στρατηγού Νικολάου Γρυλλάκη και μάλιστα εν γνώσει του Κωνσταντίνου Μητσοτάκη.

το 1994... παύει οριστικά και αμετάκλητα με βούλευμα του Αρείου Πάγου, η δίωξη κατά της οικογένειας Τσάτσου και μελών της παλιάς διοίκησης της ΑΓΕΤ για τα αδικήματα της απάτης και της απιστίας.

το 1996... η ελληνική Βουλή ψηφίζει νόμο για την καθιέρωση τη 24ης Απριλίου ως Ημέρα Μνήμης της Γενοκτονίας των Αρμενίων από την Τουρκία.